

ΚΥΨΕΛΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

προπληρωτέα

Ἐν Ἑλλάδι . . . . . Δρ. ν. 6.

Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρ. . . . 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΘΩΩΝ ΡΕΝΤΖΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'. — ΦΥΛΑ. 16.

ΑΡΙΘΜΟΣ 40.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 20 Ἰουνίου 1886

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΑΙΣΤΟΥ

(Ἐξ ἀνεκδότων ἄδοιπορικῶν σημειώσεων).

Ἐν ἡ ἐποχῇ ἢ πρόοδος τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας ἐξίκετο εἰς τὸ κατακόρυφον καὶ πᾶν τὸ δυσκατάβλητον ἐν τῇ ἀγρία φύσει καθίσταται παιδικὸν ἄθυρμα εἰς τὰς ἐργώδεις καὶ στιβαρὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου τοῦ 10' αἰῶνος ἢ μικρὰ καὶ δύσμοιρος Ἑλλάς, μετὰ πάροδον τῶσων ἑνιαυτῶν ὕστερεϊ καὶ μειονεχεῖ τοῦ κυριωτάτου παράγοντος τῆς εὐημερίας καὶ εὐπορίας τῶν πεπολιτισμένων λαῶν τῆς Εὐρώπης, τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας! Οἱ κατὰ καιροὺς Κυβερνῆται τῆς πατρίδος μας παρέλειψαν, ὡς μὴ ὤφειλεν, τὸ περὶ συγκοινωνίας ὑψιστον ζήτημα δι' οὗ θὰ πρεῖγετο καὶ θὰ ἀνεπτύσσετο ὁ ἑσωτερικὸς πλοῦτος τῆς χώρας. Θελήσας νὰ ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον τὸ «Μέγα Σπήλαιον» καὶ τὴν «Ἀγίαν Λαύραν» τοὺς δύο ἱεροὺς προμαχῶνας τῆς ὀρθοκείας καὶ τῆς Ἐλευθερίας, ὑπέστην πλείστας ὄσας κακουχίας ἀναρριχώμενος ὡς αἶξ ἐπὶ τῶν ἀποκρήμνων ὀρέων. Δὲν λέγω ὑπερβολὴν προσθέτων σὺν τούτοις ὅτι: καθ' ὅλην

τὴν δωδεκάωρον ὀδοπορίαν μου οὐδαμῶς ἀπὴντητα ἔδαφος ἐπίπεδον. Παντοῦ ὄρη, λόφοι, βράχοι! Εὐτυχῶς (κάλλιον ἀργὰ παρά ποτε) ἢ ἀπὸ Πατρῶν εἰς Καλάβρυτα δημοσία ὁδὸς ἐντὸς ὀλίγου παραδίδοται εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ Κοινῷ καὶ σκέψις γίνεται ὑπὸ τῶν ἀρμοδιῶν περὶ ἐπεκτάσεως τῆς διακλαδώσεως καὶ ἐπὶ τῶν πλησιοχώρων μερῶν ἀναπτυχθῆ δὲ οὕτω ἡ συγκοινωνία ἢ τῶσων οἰκτρῶς παραμεληθεῖσα π ρ ὀ π ἄ ν τ ω ν ἐν Ἑλλοποννήτῳ. Τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν ἔλλειψιν καταλλήλων ἀντιπροσώπων προστατευόντων τὰ συμφέροντα τῆς ἀτυχοῦς ταύτης χώρας.

Τὴν ἄχαριν τῆς φύσεως ὄψιν ποικίλουσι τὰ ἀμφιθεατρικῶς κείμενα χωριά. Ἡ Τοπόλοβα καὶ ἡ Ζουμπάτα μετὰ τὰς μικρὰς αὐτῶν οἰκίας καὶ τὰς ὀλοπρατίνους φυτείας παρεῖχον ἀπὸ μακρᾶν τερπινοτάτην θέαν.

Δύο ὥρας ὡς ἐγγίστα ἀπὸ τοῦ «Σταθμοῦ τῆς Βαλατούνας» (1) ὑπάρχει μέγα δάσος Κ α ρ β ο υ ν γ ἱ ἄ τ ι κ α ὀ ν ο μ α ῖ ὄ μ ε ν ο ν. Ὅλα τὰ πελώρια αὐτοῦ δένδρα κατεστράφησαν ὑπὸ τοῦ

1) Μικρὸν χωρίον πλησίον τοῦ Πιναχτικῷ ὄρει, τρεῖς ὥρας ἀπέχον τῆς πόλεως Πατρῶν.

παμφάγου πυρός και μόνον ποῦ και ποῦ βλέπει τις τοὺς ἀπληθρακωμένους κορμούς δεικνύοντας τὸ μέρος ἐνθα ὑπῆρχε τὸ ὠραῖον δάσος. Οἱ ἐμπρησταὶ τῶν δασῶν ελευθεριώτερον ἢ νῦν ἐξηκολούθουν τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον των ἐν καιρῷ τῆς Τυρκοκρατίας. Αὐστουχῶς τὰ τελευταία ἔτη τοῦ ἐλευθέρου ἡμῶν βίου ἀπέδειξαν ἀριδιήλους τὸ ἐναντίον. Αἱ κατὰ καιροὺς ἐπισυμβάσαι πυρκαϊαὶ εἰς τὰ ὀλίγα ἡμῶν ἐναπομείναντα δάση προὔξενθησαν μεγίστας ζημίας. Ἡ δενδρόφυτος ἡμῶν χώρα ἀπεφιλώθη τῆς φυσικῆς αὐτῆς δλαστήσεως και οἱ ἐμπρησταὶ ἐξακολουθοῦσιν εἶ καταστρέφοντας τὰ ἐναπολειφθέντα μικρὰ δάση. Ἐκ μέρους τῶν ἀρροδιῶν μεγάλη παρατηρεῖται ἀδράνεια προκειμένου περὶ τοῦ ὑψίστου ζητήματος—τῆς προστασίας τῶν δασῶν. Πολλὰ ἐγράφησαν και θεωρητικῶς ἀνεπτύχθησαν ὑπὸ τῶν εἰδημόνων σωτήρια μέτρα πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ οὐδαμοῦ ὁμως ἐπεφάνη τὸ πρακτικὸν πνεῦμα ὅπως ἐμφυσήσῃ ζωὴν εἰς τὰς ψυχρὰς θεωρίας τῆς Ἐπιστήμης. (1) Εἰς τὰ Καρβουνιάτικα σώζεται τὸ περιώνυμον δένδρον τοῦ Ἀρχιληστοῦ Γιαννιά περιβοήτου καταστάτος διὰ τὰ πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως φρικτῶδη αὐτοῦ ἀνοσιουργήματα. Ἡ θέσις ἐφ' ἧς ὑφύονται οἱ κεκαυμένοι κορμοὶ τοῦ δένδρου τοῦ φέροντος τὸ ὄνομα τοῦ αἰμοχαροῦς ληστοῦ, εἶναι ὄντως ἀπαισία. Ἐμποτεὶ φρίκην και ὀρρωδίαν. Γύρωθεν φαίνονται ἀπληθρακωμένοι κορμοὶ ἐκλαμβανομενοι τὴν νύκτα εἰς φαντάσματα και ὑπεράνω ἵπταται περιδεὴς ἡ νυκτερίς ὡσάν νὰ ἦτον ἡ μαύρη ψυχὴ τοῦ ἐκεῖ ἐκπνεύσαντος ληστοῦ. Ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς ἀκούονται, ἐν τῇ πενθίμῳ σιγῇ τῆς νυκτός, αἱ οἰμωγαὶ τῶν θυμάτων τοῦ αἰμοδόρου Γιαννιά κατασφαγέντων. Ἐδῶ, παρὰ τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου τ ο υ, λέγει ἡ παράδοσις, ἠγωνίσθη ἀγῶνα ἀνιστον τοεὶς ὀλοκλήρους ἡμέρας μαχόμενος ὡς λέων και χιλιάκις ἀποκρούσας τὰς ἐφόδους τοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσμα-

(1) Πρὸ ἐνός ἔτους σχεδὸν κατὰ τὸν Αὐγουστον τοῦ 1885 μεγάλη πυρκαϊὰ ἐν τῷ δήμῳ Κρωπίας μεταξὺ Ἀθηνῶν και Μακρῶνδος ἐκαταράσθη, ἀπετέφρωσε 40,000 πεύκας ἐπενεγκούσα ζημίαν 50000 δραχμῶν. Ὁ ἔνοχος δὲ τῆς θαρβάρου ταύτης πράξεως; ἀνελκτεται ὅπως..... ἀθωωθῇ.

τος διασκορπίσας και κατακρουργήσας αὐτό. Τὸν τρίτον ἡμερονύκτιον δὲν ἀντέσχε πλείον εἰς τὸ ζωηρὸν πῦρ τῶν στρατιωτῶν ἀλλὰ βληθεὶς ὑπὸ σφαίρας ἐν τῇ καρδίᾳ ἐξέπνευσε παρὰ χρῆμα πρὸ τοῦ ἀποθνήθου φρουρίου του. Οἶαν θαθεῖαν ἐντύπωνιν μοι ἐνεποίησε τὸ σωζόμενον δένδρον τ ο υ ! Μαῦρον ἐκ τῶν φλογῶν τοῦ πυρός ὁ εἰς αὐτοῦ κορμὸς ἦν ἐρριμένος κατὰ γῆς, ὁ δὲ ἕτερος ὑψοῦται μεγαλοπρεπῆς και ἐπιβάλλον. Μία ἀλήθεια ἐπιμαρτυρουμένη ὑπὸ τῶν ἀμόρφων τούτων κορμῶν! Ὁ κακοῦργος τάχιον ἢ βράδιον κάμπτεται ὑπὸ τὸ βάρος τῶν κρουργιῶν και ἀνοσιουργημάτων του· ἀλλ' ἡ ἀνδρία ἐς αἰεὶ ἀνυψοῦται εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη!

Κ. Δ. ΚΑΠΡΑΛΟΣ

Εἰς τὴν ἄγραν

Ἀῦρα δροσόβολη
Κ' εὐωδιασμένη,
Ὅπου εἰς τ' ἀνθη σου
Δίνεις ζωὴν.
Πῆτα και πήγηνε
Τοὺς στεναγμούς μου
Σ' ἐκεῖ τὸν ἄγγελον,
Ποῦ ᾄθες ἐστὴ γῆ.

Και γλυκοφίλησε,
Ἀῦρα, γιὰ μένα
Τὰ λευκὰ στήθη της,
Κ' ἔμπα κρυφὰ
Μέσ' τὴν καρδίᾳ της
Ν' ἀκούσης, αῦρα,
Ἄν ὁ παλμός της
Γιὰ μὲ χτυπᾷ.

Τὰ ἀστρόφωτα
Μάτια της, πῆ της,
Στὴν τρικυμία μου
Νὰ χύσουν φῶς,
Πῆ της, ὁ Ἔρωτας
Εἰς τὴν καρδίᾳ μου
Εἴνε ἀτελειώτος
Ὁκεανός.

ΑΡΙΣ. ΚΑΨΟΡΕΦΑΛΟΣ

Ο ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

(Διήγημα ἐκ τῶν τοῦ Αὐγουστοῦ Μπλάνς).

Α'.

Μεταξὺ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ κάτω τούτου κόσμου, δὲν εἶναι εὐτυχέστερος και ὁ νεκροθάπτης. Καὶ ὄντως εἶναι ἠναγκασμένος νὰ ὑπηρετῇ πλείστους κυρίους, και συχνάκις πολὺ διαφόρων εἰδῶν, οὐδέποτε ὅμως ἀκούει ἀπὸ τοῦ στόματός των κανέν παράπονον. Δύναται νὰ προετοιμάσῃ τὴν κλίνην των ὅπως θέλῃ, μάλιστα νὰ τὴν σκάψῃ ἐντός τῆς μελαίνης γῆς, χωρὶς ἐκεῖνοι οὐδὲν ν' ἀντιλέξωσι και ὅταν βίβῃ ἐπ' αὐτῶν τὸ πυκνὸν χῶμα κοιμῶνται ἡσύχως τὸν αἰώνιον ὕπνον.

Τίς εἶναι μᾶλλον τοῦ νεκροθάπτου θῆρακος και ἀπότητος. Ζῆ διαρκῶς μὲ τὴν ιδέαν τοῦ θανάτου και τοὶ δὲ περικεκυκλωμένοι νυχθημερῶν ὑπὸ τῆς τρομερῆς αὐτοῦ ἐπιδείξεως, ἐξακολουθεῖ ἐν τούτοις λίαν ἀταράκως τὴν πένθιμον ἐργασίαν του. Κατέχει ἐπίσης ἀξιοπαρατήρητον ἀμερολήψιον, διότι μετακινεῖ διὰ τὸ πτόου του μετὰ τῆς αὐτῆς ἀδιαφορίας τὴν κόνιν μεγάλων τε και μικρῶν, πλουσιῶν τε και ἀπῶρων.

Δὲν εἶναι περιέργον τοιοῦτον ἄτομον νὰ μὴ χαίρῃ ἐν τῇ κοινῶν καλλιτέρας ὑπολήψεως και παρά τὰς μακρὰς και πολυαριθμοὺς ὑπηρεσίας του νὰ μὴ τῷ ἀπονέμηται οὐδὲ τὸ μετάλλιον δι' οὐ ἀνταμειβεταὶ ὁ ζῆλος και ἡ πίστις ἀπλῶν ὑπηρετῶν; Ἀρκούντως ὀμιλήσαμεν περὶ τοῦ νεκροθάπτου ἐν γένει· ἐρχόμεθα εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἐγένετο ἡ ὑπόθεσις τῆς ἱστορίας ταύτης.

Β'.

Εἶναι ἐσπέρα Σεπτεμβρίου ὁ γέρον νεκροθάπτης μιὰς τῶν ἐνοριῶν τῆς βορεινῆς συνοικίας τῆς Στοκχόλμης εὐρίσκατο μόνος ἐν τῷ μετρίῳ καταλύματί του ὑπερ συνείγχο μετὰ τῆς ἐκκλησίας. Αἰρνης ἡ θύρα ἠνεῳγη, ὑψηλὸς δὲ και ὠραῖος νεανίας προῦχόμενος πρὸς αὐτόν και τῷ ἐσφίξε μετ' ἀγάπης τὴν χεῖρα.

— Καλὰ ἔκαμες, Γουσταῦε, τῷ εἶπεν ὁ γέρον, και ἤλθες ἀπόψε. Αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν κάκιστα,

— Ἐμαθον, προσφιλῆ πάτερ, ἀπὸ τοῦ κωδωνοκρούστη Κάλλε, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας, ὅτι δὲν ἦσθε καλὰ, και παρευθὺς ἐξήτησε ἀδειαν διὰ νὰ ἐλθῇ ἐδῶ.

Πῶς σὰς συνέβη αὐτό;

— Ὅθ' ἐκρῶσα ἴσως· ἀλλ' εἶναι δυνατόν νὰ συνέβῃ ἄλλως πως ὅταν δὲν ἔχω οὔτε μίαν στιγμὴν διὰ

νὰ κοιμηθῶ και ὅταν εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ εὐριστωμαι νυχθημερῶν εἰς κοιμητήριον τὸ ὅποιον ὁ καταρξαμένος αὐτός καιρός μετέβαλεν εἰς ἔλος;

— Ὡς εἰς αἱ ἐργασίαι, πάτερ μου, πηγαίνουν καλὰ; — Δυνατόν. Οἱ ἀνθρωποὶ ἀποθνήσκουσιν ὡς μῦται κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν. Ὅθ' ἔκαμον πολλὴ καλλιτέρον νὰ ἐπερίμενον τὸ καλοκαίρι. Τότε δὲν θὰ κατέκλινον εἰς τὸσον ὑγρὸν κρεβάτι, και ἐγὼ δὲν θὰ ἤμην καταδικασμένος νὰ παίρνω, ἀκουσίας μου, τῶσα παθόλουτρα. Νὰ σοὶ προσφέρω τίποτε, Γουσταῦε;

— Ὅχι, εὐχαριστῶ. Πρὸ ὀλίγου ἐδεῖπνησα. Ἐρχεστε ἐργασίαν αὐτὴν τὴν νύκτα;

— Οἴμοι! ναί, και τοὶ πτόω και θῆγω τοσοῦτον ὥστε φοβοῦμαι μὴ ἐξυπνήσω τοὺς νεκρούς. Ἐχω παρὰ τὴν βορεινὴν πύλιν τῶρον τὸν ὅποιον μάλιστα ἔχω ἀρχίσει. Πρέπει νὰ τὸν τελειώσω αὐτὴν τὴν νύκτα και ν' ἀρχίσω εὐθὺς ἄλλον εἰς τὴν μεσημβρινὴν πύλιν και...

Βιαία ἐγγὺς διέκοψε τὸν γέροντα. Ὁ νεανίας ἦκουσεν ἐντός τοῦ στήθους του ὑπόκωφον σπαραγμῶν.

— Ὅχι, πάτερ μου, τῷ εἶπε μὲ θαυροβρέκτους ὀφθαλμοῦς, δὲν θὰ ἐξέλθετε αὐτὴν τὴν νύκτα.

— Δὲν θὰ ἐξέλθω! Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ὁ τάφος θὰ σκαφῇ μόνος του; Ἐσκαψα τάφους διὰ πολλοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ δὲν ὑποθέτω ὅτι κανεὶς ἐξ αὐτῶν θὰ ἦναι ἀξίος νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν.

— Πάτερ μου, αὐτοκτονεῖτε. Ἀφήσατέ με νὰ τὸν σκάψω ἐγὼ ἀνθ' ὑμῶν.

— Σὺ; Μήπως φαντάζεσαι ὅτι εἶναι εὐκόλον νὰ σκάψῃς τάφον ὅπως κάμνης μίαν προτομὴν; Ὅλοι ἔχουν αὐτὴν τὴν ἀξίωσιν· ἀλλ' ἐάν δὲν ἀπατώμαι, χρειάζεται περισσότερο ἀπειδείας διὰ νὰ κτίσῃ κανεὶς οἰκίαν παρὰ διὰ νὰ τὴν κατοικήσῃ.

— Τέλος πάντων, ἀφήσατέ με νὰ δοκιμάσω. Ὅθ' πέσπε εἰς τὸ κρεβάτι, θὰ περιποιηθῆτε τὸν ἑαυτὸν σας και στοιχηματίζω ὅτι πρὸ τῆς ἐγέρσεώς σας εἶνα θὰ ἦναι ἔτοιμα.

— Καὶ ἀληθῶς, νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἦτο πολὺ ἀνόητον νὰ κοιμηθῶ ὀλίγον. Λοιπὸν ἔστω! καλὴν τύχην... Νὰ, αἱ κλειδὲς τοῦ κοιμητηρίου και τοῦ παρεκκλησίου ὅπου εἶναι ὁ λίσκος. Πάρε μαζί σου φιάλιν ζύθου διὰ νὰ πάρῃς δύναμιν... Εἰςέυρεις τὸ μέτρον... ἐξ πόδας... Ἀλλὰ σπεῖσον και πρόσχε πολὺ, διότι ὁ τάφος τῶν ὀπίων θὰ προετοιμάσῃ εἶναι δι' ὠραίαν νέαν και ὄχι δι' ἀπλοῦν μαθητευόμενον γλύπτου.

Ὁ νεανίας ἐροδιασμένος μὲ τὸν φανὸν του, ἐλαβε τὰς κλειδὰς και σφίξας τὴν χεῖρα τοῦ πατρός του ἐξῆλθε.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔθεσε τὴν κλειδα ἐντός τοῦ κλειθροῦ τῆς θύρας τοῦ κοιμητηρίου ἐνδεκάτη ἐσημανεν εἰς τὸ ὄρολόγιον τοῦ κωδωνοστασίου. Ἐφρίκασε, διότι

ὁ ἦχος τοῦ ὠρολογίου ἀντήχησεν εἰς τὰ ὠτά του διὰ παραδόξου τρόπου. Ἐν τούτοις ἀνέλασεν εὐθύς, καὶ γελῶν διὰ τὸν τρόπον του εἰσῆλθεν εἰς τὸ πένθιμον πεδίον. Ἡ σελήνη ἐπέχεε λαμπρὸν φῶς ἐπὶ τῶν τέντων καὶ ἐπὶ τῶν σταυρῶν, ἐλαφρὸς δ' ἄνεμος ἐδρέπε τὰ φύλλα λευκανθέντα ὑπὸ τοῦ φθινοπώρου ἐν τῷ κύκλῳ τῶν φιλλωνῶν.

(ἔπεται συνέχεια)

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

EMMEΛINA

ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset

Μετάφρασις

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΜΑΝΕΣΗ.

(συνέχεια ὄρα προηγ. φύλλον)

Ἀρκούντως παράξενος ἐραστής ἀληθῶς, ἀλλ' ἐὰν ἄλλως ἔπραττε θὰ ἐξελαμβάνετο ὡς ὁ Δέ Σοργύ.

Ἡ κ. Δέ Μαρσάν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος· ὁ Γκιλβερτ ἔφρασεν ἐσπέραν τινὰ παρ' ἐκείνην λίαν ἐνωρίς· ἡ ζήτησις ἦτο φορτικὴ· τὴν εὔρε μόνην εἰς τὸ θάθος τοῦ κοιτώνος τῆς, ἐξηπλωμένην ἐπὶ ἀνακλίντρον ἦτο κκαλυμμένη διὰ λεπτοτάτου βαμβακεροῦ ὑφάσματος, γυμνοὺς ἔχουσα τοὺς βραχίονας καὶ τὸν αὐχένα· δύο γλάστρα πλήρεις ἀνθέων ἐβαλσάμουν τὸ δωμάτιον, θύρα ἀνοικτὴ ἐπὶ τοῦ κήπου, ἄφανε νὰ εἰσέρχεται ἀήρ χλιαρὸς καὶ εὐώδης. Ἐν τούτοις χαρακτηρὴ παράδοξος καὶ ἀσυνήτης εἰσέδυσεν ἐν μέσῳ τοῦ διαλόγου των. Σὰς εἶπον ὅτι συνέβαινε συνεχῶς νὰ ἐκπράζωσι ταυτοχρόνως καὶ ἐν ἰδίαις λέξεσι τὰς σκέψεις των, τὰ αἰσθημάτα των, ταύτην τὴν ἐσπέραν εἰς οὐδὲν συνφερόντων, καὶ κατ' ἀκολουθίαν διέκειντο ἀμφοτέρωθεν ἐν κακῇ πίστει. Τὸ σκότος ἐπῆλθε καὶ ἐγένετο σιωπὴ. Ὑπερήτης εἰσῆλθε φέρων λαμπτήρα· ἡ κ. Δέ Μαρσάν ἀπεποιήθη τὸ φῶς, καὶ εἶπε νὰ τὸ θέσωσιν εἰς τὴν αἴθουσαν. Μόλις τῆς ἀποποιήσασιν γενόμενης, ἐφάνη μετανοοῦσα καὶ μετὰ γενωχωρίας ἐγενήεσα, διηυθύνθη πρὸς τὸ κλειδοκίμβάλον τῆς. «Ἐλα νὰ ἰδῆς, εἶπον εἰς τὸν Γκιλβερτ, τὸ θρανίδιον τοῦ Θεωρείου μου τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου μετεσκευάσθη· τώρα μὲ χρῆσιμους νὰ κἀθημι ἐδῶ, μοὶ τὸ ἔφεραν πρὸ ὀλίγου, καὶ εἰς σοὺ παῖζω ἐν μουσικῶν τεμαχίῳ ὅπως μετὰ σοῦ τὸ ἐγκαινίσω.»

Ἀνεκρούσει γλυκεῖας μελωδίας, καὶ ὁ Γκιλβερτ πάραυτα ἀνεγνώρισε τὸν εἰνούμενον ἔχον ἐκ τοῦ «Πόθο υἱοῦ τοῦ Βεργόβεν. Ἀπσμονοῦσα ἐκείτην ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ Ἐμμελίνα διέχυσεν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ μουσικοῦ τεμαχίου τὴν περιπαθεστέρην ἐκφρασίαν, ἐνεδυναμώσας τὸν ἦχον, ἀκολουθῶν αἴφνης ἴσρατο ὡς ἐὰν ἐξέλειπεν ἡ πνοὴ τῆς, καὶ ἐνεδυναμώσασα τοὺς φθόγγους ἄφανε τοῦτους νὰ σθένουνται. Οὐδεμίαν λέξιν ἐξῆσσι τὴν τρυφερότητα τοιαύτης γλώσσας. Ὁ Γκιλβερτ ἴσρατο ὄρθιος, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ ὠραῖοι τῆς Ἐμμελίνας ὀφθαλμοὶ ἀνυψοῦντο ὅπως τὸν συμβουλευσῶν καὶ ἀμφοτέρωθεν ἐπάλαμιον κατὰ τῆς τετραχῆς, ὅταν συμβῶν τι σχεδὸν γελῶν τοὺς ἀφίερσε τῶν σκέψεων των. Τὸ θρανίδιον αἴφνης συνετρίβη καὶ ἡ Ἐμμελίνα ἔπεσεν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Γκιλβερτ. Ἐσπευσε νὰ τῇ ἐκτείη τὴν χεῖρα, ἐκείνη ἔλαβε ταύτην καὶ ἀνορθώθη γελῶσα. Ἦτο ὠχρὸς ὡς νεκρὸς φοβηθεὶς μήπως ἐπληγῶθη.

—Λοιπὸν, εἶπε, ὄσσε μοι ἐν κἀθησμαι, ἴλιγο λείπει νὰ εἰπῆς πῶς ἔπεσα καὶ ἀπὸ ὅ πατώματα ὑψηλά.

Ἦρξατο παῖζουσα τετραχόρον καὶ ἐγάλα διὰ τὸν φόβον ὃν ἠσθάνθη ὁ νέος.

—Δὲν εἶνε ἀπλόυσαιον εἶπεν οὗτος νὰ τρομάζω διότι σὰς εἶδον πίπτουσαν;

—Μὰ, ἀπήντησεν αὐτῇ, εἶνε νευρικὸν ἀποτέλεσμα, μήπως νομίζεις ὅτι εἰς σοὺ εἶμαι εὐγνώμων; Συμφωνῶ ὅτι ἡ πτώσις μου ἦτο γελοία, ἀλλὰ νομίζω, προσέθηκε ξηρῶς, ὅτι οἱ φόβοι σου εἶνε μᾶλλον γελοιοί.

Ὁ Γκιλβερτ ἐποίησε κύκλους τινὰς περὶ τὸ δωμάτιον, καὶ ἀπὸ σιγῆς εἰς σιγῆν οἱ φθόγγοι τοῦ τετραχόρου τῆς Ἐμμελίνας καθίσταντο ἤττον φαεινοί, Ἠσθάνθη ὅτι θέλουσα ν' ἀγειρευθῇ τὸν προσέβαλε· συνεκινήθη ὁ νέος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμλήσῃ. Ἐπανῆλθε νὰ σπριχθῇ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ πρὸ ἐκείνης, καὶ οἱ ἐξοιδημένοι ὀφθαλμοὶ του δὲν ἠδύνατο νὰ κατάσχωσι δακρυά τινα. Ἡ Ἐμμελίνα πάραυτα ἠγέρθη καὶ ἐπορεύθη νὰ καθίσῃ εἰς βάθος τοῦ δωματίου εἰς σκοτινὴν τινὰ γωνίαν. Τὴν ἐπλησίασε, καὶ τῇ ἠλεγξε τὴν σκληρότητα αὐτῆς, ἀλλ' ἡ κόμησασα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ· ἔμενον ἄφρωνος καὶ ἐν καταστάσει ἀπεργασίτου συγκινήσεως· ἔλαβε τὸν πῆλόν του ν' ἀπέλῃ καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀπορασίη ἐκείνην παρ' ἑαυτήν. Ἡ Ἐμμελίνα ἐστράφη καὶ ἐξῆτεψε τὸν βραχίονα ὅπως τῷ νεύσῃ ν' ἀναχωρήσῃ. Τὴν ἤρπασε, καὶ τὴν ἐσπριξεν εἰς τὴν καρδίαν του. Ταυτοχρόνως ἐκρούσθη ἡ θύρα καὶ ἡ Ἐμμελίνα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

Τῇ ἐπαύριον τὸ δυσυχές τέκνον ἀφρημένον δὲν ἐνόησε ὅτι ἐπορεύετο παρὰ τῇ κ. Δέ-Μαρσάν, παρὰ τὴν σιγῆν καθ' ἣν ἐφρασεν. Ἐφοβήτο μήπως εὐρη ταύτην αὐστηράν, καὶ προσβεβλημένην περὶ ἐκείνου ὕπερ συνέθη. Ἡπατήθη· τὴν εὔρε ἀτάραχον καὶ ἐπεικῆ, καὶ ἡ πρώτη τῆς κομῆσασιν λέξις ἦτο ὅτι τὸν περιέμενον. Ἀλλὰ σοβαρῶς τῷ ἀνήγγειλον ὅτι ὤφειλον νὰ παύσωσι τοῦ νὰ βλέπωσιν ἀλλήλους· ἀμεταμελοῦμαι, τῷ εἶπε, διὰ τὸ πταῖσμα ὕπερ ἐπραξα καὶ δὲν θέλω ἐπ' οὐδενὶ νὰ καταχρῶμαι. Ἀλλὰ καὶ τοὶ σὰς κάμνω νὰ ὑποφέρητε, καὶ ὑποφέρω καὶ ἐγώ, πάντοτε ὁ Δέ-Μαρσάν μὰς χωρίζει. Δὲν δύναμαι νὰ ψεύδομαι, λησμονησάτέ με.»

Ὁ Γκιλβερτ ἐξεπλάγη ἐκ ταύτης τῆς εὐκρινούς ἐξομολογήσεως, ἥς ἡ πειρικὴ προφορά δὲν ἐπέτρεπε οὐδεμίαν ἀμφοβολίαν. Ἀπεστέφατο τὰς χυδαίας φράσεις καὶ τὰς ματαιὰς ἀπειλὰς τοῦ θρανίου, αἵτινες πάντοτε εἰσι πρόχειροι εἰς ὁμοίαις περιστάσει. Προσεπάθει νὰ εἶνε τοσοῦτω θάρραλος ὅσον ἡ κόμησασα, καὶ νὰ τῇ δεικνύη τοὺς ἄλλοις τὴν δι' ἐκείνην ὑπόληψιν του. Τῇ ἀπήντησεν ὅτι εἰς ὑποτάσαστο, καὶ ὅτι εἰς ἐγκατέλιπε τοὺς Παρισίους ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἐκείνη τὸν ἠρώτησε πῶς ἐσκέπτετο νὰ πορευθῇ καὶ τῷ ὑπεσῆθη ὅτι εἰς τῷ γράφῃ. Ἠθέλησεν ὅπως αὐτὸς τὴν γνωρίσῃ εἰς ὀλοκλήρου, καὶ τῷ διετήθη δι' ὀλίγον λέξασιν τὴν ἱστορίαν τοῦ βίου τῆς, τῷ ἐξωγράφισε τὴν θέσιν τῆς, τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας τῆς· τῷ ἀπέδωκε τοὺς σίγους του καὶ τὸν ἠγαθήσασεν ὅτι τῇ ἐχάρισε σιγμὰς εὐδαμονίας. Παρεδόθη τῷ εἶπε, χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ σκερθῶ, διότι ἦμην πεποιμένη ὅτι τὸ ἀδύνατον θὰ μ' ἐμποδίξῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῶ εἰς τὸ δυνατόν. Ἐπίκω ὅτι εἶς δὲν θὰ ἴδῃτε ἐν τῇ διαγωγῇ μου φιλαρέσκειαν ἢ οὐδέποτε μετεχειρίσθη, ὤφειλον νὰ σκερθῶ περισσοτέρων περὶ ὑμῶν, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ἐράσθε τοσοῦτον, ὡστε ταχέως νὰ μὴ ἰαθῆτε.

—Δὲν πιστεύω νὰ ἰαθῶ, ἀπήντησεν ὁ Γκιλβερτ· ἡ ὠραιότης σας μετ' ἔθελεξεν ὀλιγώτερον ἢ τὸ πνεῦμα σας καὶ ὁ χαρακτήρ σας, καὶ ἐὰν ἡ εἰκόμ ὠραίου προσώπου δύναται νὰ ἐξαλειφθῇ ἐκ τῆς ἀπουσίας ἢ τῶν ἐτῶν, ἡ στέρσις ἐνὸς ὄντος τοιοῦτου ὡς ὑμεῖς, εἶνε ἀείποτε ἀνεπανόρθωτος. Ἀναμνηστικῶς κατὰ τὸ σκενόμενον θὰ ἰαθῶ, καὶ εἶνε σχεδὸν βέβαιον ὅτι ἐν τῷ χρόνῳ τινὸς θὰ ἐπαναλάβω τὸν συνῆθη βίον μου· ἀλλ' ὁ λογισμὸς μου θὰ λέγῃ πάντοτε ὅτι σὰς θ' ἀπεκλιθῆτε τὴν εὐτυχίαν τοῦ βίου μου. Οἱ σίγχοι οὗτοι οὗς μοὶ ἀποδίδετε ἐγράφησαν κατὰ τύχην· σιγμὰς τινες ἐρωτικῆς μέθης μοὶ ἐνέπνευσαν τούτους· ἀλ-

λά τὸ αἰσθημα ὕπερ ἐκφράζουσιν εἶνε ἐν ἐμοὶ, ἀφ' ὅτου σὰς ἐγνώρισαν, καὶ δὲν ἐσχον τὴν δύναμιν νὰ τὸ κρύψω, διότι εἶνε δίκαιον καὶ διαρκές. Δὲν θὰ εἴμεθα λοιπὸν εὐτυχῆς, καὶ θὰ πράξωμεν ἐν τῷ κόσμῳ μίαν θυσίαν ἣν οὐδὲν θὰ δυνήθῃ νὰ ἐξισώσῃ.

—Δὲν θὰ τὴν πράξωμεν ἐν τῷ κόσμῳ. εἶπεν ἡ Ἐμμελίνα, ἀλλ' εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς, ἢ μᾶλλον εἰς ἐμὲ. Τὸ ψεῦδος μοὶ εἶνε ἀφρόητον, καὶ χθὲς τὴν ἐστέραν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας ὀλίγον ἔλλαψεν νὰ εἴπω τὸ πᾶν εἰς τὸν Δέ Μαρσάν. Ἐμπρὸς προσέθηκον εὐθύμως, ἐμπρὸς φίλε μου, ἄς προσπαθῶμεν νὰ ζήσωμεν.

Ὁ Γκιλβερτ τῇ ἠσπάσθη τὴν χεῖρα εὐσεβέστατος καὶ ἀπεχωρισθῆ.

(ἔπεται συνέχεια)

Ο ΟΡΓΑΝΟΠΑΙΚΤΗΣ

Εἶμαι ὀργανοπαίκτης. Εἶμαι πολὺ ταπεινὸς καὶ ἀπλοῦς ἄνθρωπος. Δὲν εἶμαι γέρον, διότι μόλις ἐπλησίασα τὸ τριακοστὸν ἔτος· ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι εἴλησα παραπολοὶ καιρὸν.

Ἐγεννήθη ἐν τὴν Ἰταλίαν, ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς καταφερείας τῶν Ἀπεννίνων, ὅπθεν ὄρανται αἱ κάτωθεν εὐφοροὶ πεδιάδες τῆς Τοσκάνης. Γὰ πρῶτα σχεδὸν ἀντικείμενα ἐφ' ὃν ποτε ἀνεπαύοντο οἱ ὀφθαλμοὶ μου, ἦσαν ὁ μέγας Δουμός, ὁ σπιδων εἰς τὸ ἄπλετον φῶς τοῦ Ἡλίου, καὶ ἡ λαμπρὰ σπερὰ τοῦ Ἄρνου, ἡ ἐλισσομένη μεταξὺ τῶν μαρμαρίων τειχῶν τῆς Φλωρεντίας.

Οἱ γονεῖς μου ἦσαν πολὺ πτωχοί. Εἴμεθα, πατήρ, μήτηρ καὶ τέσσαρα παιδιὰ, καὶ ἐχόμεν μόνον μίαν μικρὰν καλλῶν εἰς ἣν κατακοῦμεν. Εἰργαζόμεθα πολυμύθως εἰς τοὺς εὐφόρους ἀγρούς τῶν πλουσίων, εἰς τὴν κάτωθεν ἡμῶν πεδιάδα. Ἐτρώγομεν τὸν μέλαν ἄρτον μας καὶ τοὺς ἀπλοὺς καρπούς μας ἐν αὐταρχείᾳ, καὶ ὑφιστάμεθα τοὺς κόπους μας εὐθύμως. Πρὸς πείσμα τῆς σκληρᾶς εἰμαρμένης μας ἦμεθα εὐτυχῆς. Ἐπρεπε νὰ ἦμεθα πολὺ εὐγνώμονες.

Ὁ βίος μου παρήλθεν ἡμέρα, ἕως ὅτου ἐγεννα εἰκοσιν ἐτῶν. Ἐπειτα μετεβλήθη.

Ἠμέραν τινα ἐβράδυνα πλέον τοῦ συνήθους εἰς τοὺς ἀγρούς ἐθα ἐργαζόμεν. Ὁ δῖον ἥλιος ἦτο τόσῳ θερμὸς καὶ αἱ ἄμπελοι τόσον ἐράσμαι, ὡστε δὲν μὴ ἤρρασε ν' ἀναχωρήσῃ. Ἐνῶ λοιπὸν οὕτως ἠργοπόρον, σιὰ τις ἐφάνη πλησίον μου, ἀναβλέψας δὲ εἶδον μίαν νεανίδα. Εἶχε περίπου τὴν αὐτῆς μετ' ἐμὲ ἡλικίαν, ὑψηλὴ, μεγαλοπρεπὴς καὶ χαρίεσσα· καὶ, ὡς ἐγώ, χωρική.

Ἡμεῖς Ἰερώνυμος Πρωτοπαπᾶς ὁ Συγοῦρος
καὶ οἱ τοῦ ἱεροῦ καταλόγου πρεσβύτεροι, καὶ
ἐφημέριοι τῆς πόλεως καὶ νήσου Ζακύνθου:

Εὐξέροντες καλωτάτα πόσος ἔπαινος τυχάνει
τῆς ἀγάπης, καὶ ἐπομένως ἐκείνων, ὅπου ἀξίως τὴν
μεταχειρίζονται, ἐπειδὴ καὶ νὰ εἶναι ἡ τρίτη ἀπὸ
ταῖς πολυβυλλήταις ψυχοσωτήραις ἀρεταῖς, ὅπου
εἶναι χρειάζομεναις νὰ ἔχη ὁ ἄνθρωπος, διὰ νὰ
σωθῆ, καὶ μάλιστ' ὅπου ἡ κεραλὴ τῆς Ἐκκλησίας
μας Χριστός, ἄλλο τίποτε δὲν ἐπαρτήγειλε τὰς
ἴσεις καὶ ἱερούς αὐτοῦ μαθηταῖς, κατὰ τὸν ὑψητέτην
τῆς θεολογίας ἀετὸν εἰμὴ μόνον τὴν εἰρήνην, λέγοντας,
εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδομι ὑμῖν, ἐξ ἐναντίας δὲ τὴν
κατάρκισιν καὶ τιμωρίαν ὅπου λαμβάνουν ἐκεῖνοι,
ὅσοι μὲ τὰ ἔργα τους προξενοῦν τοῖς ἀνθρώποις τὸ
σκάνδαλον ἐπειδὴ καὶ εἶναι τὸ ἐναντίον τῆς εἰρήνης,
καὶ τὸ περισσώτερον ὅπου μὲ τὸ αὐτὸ ἴθειον καὶ
ιερόν εὐαγγέλιον μᾶς διδάσκει λέγοντας, οὐαὶ τῷ
ἀνθρώπῳ ἐκεῖνῳ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται,
καὶ θέλοντας ἡμεῖς νὰ φύγωμεν τὴν ποινήν ταύτην,
καὶ τὴν κατάρκισιν καὶ νὰ γενώμεν ἀκόλουθοι
τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου, ὡς καθὼς καὶ εἰμυσθεν χρεώσασθαι
διὰ νὰ εἰρηνεύομεν τὸν κόσμον θείῳ ζήλῳ κινούμενοι
λέγομεν, πᾶς ἔξοντας καὶ, ἀπὸ καιρὸν ἐδώεις τὴν
χώραν μας, κάποιον πνευματικὸν σκανδαλόν, νὰ ἐκκαο-
μεταχειρίσθῃ νὰ βάνῃ εἰς τὰ βῆθια (ὅπου ἡ ἄγια
τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία μεταξὺ τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν,
κλάδους εὐλαίας, καὶ φωνίαν, εἰς σύμβολον,
ὅπου ὁ δεσπότης Χριστὸς ἔμελε νὰ νικήσῃ τὸν διά-
βολόν, καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπὸ
τὴν προπατορικὴν ἁμαρτίαν), τριαντάφυλλα, βιολέ-
ταις, καὶ ἄλλα τοιούτων παρόμοια, τὰ ὅποια ἄλλο
δὲν προξενοῦν παρὰ σκάνδαλον, μ' ὀλίγην τὴν εὐ-
λάβειαν εἰς τοὺς χριστιανούς, καὶ σύγχεσιν εἰς τὸν
κλήρον τῶν ἱερέων ὅπου ὄντας ἡμέρῃ ἀποδεκαό-
σεως ὄλου τοῦ χρόνου τῆς ἀγίας τεσσαρακοστῆς τὰς
ὅποιας οἱ πρῶτοι τῆς ἐκκλησίας μας παρεδωκαν διὰ νὰ
δίδονται οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ εἰς εὐλάβειαν καὶ προσ-
ευχὴν, καὶ μάλιστ' ὄντας ἐγγυς εἰς τὰς ἀγίας
ἐκείνας ἡμέρας τῆς μεγάλης ἐβδομάδος τὰς ὅποιας
αὕτη ἡ ἄγια τοῦ Θεοῦ ἐκκλησία ἠτοίμασε διὰ νὰ
καθαρίζουν τὰς ψυχὰς τους οἱ εὐσεβεῖς, ἐκεῖνοι νὰ
φροντίζουσιν καὶ νὰ συγχίζονται πᾶς καὶ πῶς νὰν τὰ
εἴδουσιν αὐτὰ ἀνίστοντας τὰς ἀκολουθείαις τους καὶ
πολλαῖς φοραῖς θέλοντας νὰν τὰ εἴδουσιν καὶ βιαι-
ως, ἐσυνέβη καὶ κίνδυνος ὄχι μικρὸς μὲ ὀλίγον τὸ
σεβᾶς πρὸς τὸ ἱερατεῖον καὶ ἄλλα ἄτοπα. Λοιπὸν
διὰ ἑλπίαν τὰς προειρημέναις αἰτίας, ἀφορμὰς λαθόντες,
ἡμεῖς οἱ καταγεγραμμένοι τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἐκ συμ-
φώνου θέλομεν καὶ διορίζομεν ἀποβάλλοντες τὸν
ἄνωθεν σκανδαλώδη νεοτερισμὸν καὶ ἀκολουθώντας
ἀπλῶς τὴν ὀρθὴν γνώμην τῆς ἐκκλησίας ὅτι εἰς τὸ

ἐρχόμενον νὰ μὴν ἤθελε προπετῶς τομῆσθαι κα-
νένας ἀπὸ ἐμᾶς οὔτε ἀπὸ τοῦ διαδόχου ἡμῶν εἰς
τὴν ἰδίαν ἐφημερίαν νὰ φροντίσῃ κατ' οὐδένα τρόπον
νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ κοινὰς λεγόμενα βῆθια εἰς τὴν κυ-
ριακίῳ τῶν Βαῶν καὶ πολυειδῆ ἄνθη, ἴγουν τριαντά-
φυλλα, βιολέταις, καὶ ἄλλα παρόμοια, ἐξῶ ἀπὸ
κλάδους εὐλαίων καὶ φωνίαν κατὰ τὴν ἀρχαίαν
τῆς Ἐκκλησίας παράδοσιν, τυχάνοντας εἰς τοιοῦτον
τρόπον νὰν τὰ διαμοιράσῃ τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ.
Διὺτι ὅποιος ἤθελε παρῆθῃ τὴν παροῦσαν διατα-
γὴν, ὡς παραβάτης τῆς ὀρθῆς ταξίως καὶ σκαν-
δάλου αἰτίας νὰ εἶναι χρεώσθῃ τὴν ἕσπασιν φρογῆν
τῆς παραβάσεως, νὰ πληρώσῃ διὰ ποινήν δουκάτῃ
τοῦ τόπου πενήντα εἰς τὴν κάσσαν τῶν σκλάβων
καὶ νὰν τοῦ τὰ πέρονον ἀπαραίτητα ἀπ' ἐκεῖ ὅπου
ἀπαρθενεῖσιν μὲ τὴν δύναμιν τῆς δικαιοσύνης, μ'
ὄλον ὅπου νὰ εἴχῃ, καὶ Σέλημα, ἀπὸ τὴν ἐσωτε-
ρικὴν, καὶ ἐξωτερικὴν ἐξουσίαν, διὰ νὰ ἔχη
πάντοτε τὸ ἀποτέλεσμα ἡ παρούσα, ἡ ὅποια διὰ
νὰ ἔχη τὴν ἰσχυρὴν περισσοτέραν θέλει ἐπικυρωθῆ
ἀπὸ τὸ ἐκλαμπρότατον βεγγυμέντο τῆς παρούσης
πόλεως, ἡ ἀπὸ ὑψηλοτέρων ἀρχῆν καὶ ἐξουσίαν
ἂν ἡ χρειαζὴ ζητήσῃ, καὶ οὕτως ὑπογράφομεν

Ἐδῶθη κατὰ τὸ ἀρχπέ. ἐν μηνί φεβρουαρίου, π. 73.
+ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ πρωτοπαπᾶς Ζακύνθου ὁ ΣΥΓΟΓΡΟΣ
καὶ ἐφημέριος τῆς Μονῆς τοῦ ἁγ. Νικολάου τῶν Ἐσώνων.

Μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ πρωτοπαπᾶ, ἐ-
πονται αἱ ὑπογραφαὶ 35 ἱερέων, ὧν ἡ γνη-
σιότης ἐπικυρωθῆ, τῇ 8 μαρτίου τοῦ ἔτους 1685,
ὁ ἱερεὺς Φιλάρετος Καλογερόπουλος πρῶ-
τον τάριος. Τὸ ἔγγραφον προσέτι ἐπεκυρωθῆ
παρὰ τῆς ἐνετικῆς ἀρχῆς. Τὸ ἐν λόγῳ χειρό-
γραφον σώζεται ἐν τῷ ἐνταῦθα ἀρχαιοφυλακείῳ,

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ Εἰς τὴν Μοῦσαν τοῦ Σολωμοῦ

Στὴ Μοῦσα ἐκείνη ἐχάρισε
Τ' ἀρδόνι τὴ λαλιά του,
Ὁ Ἐρωτὰς τὴ νειότη του,
Ὁ Μᾶς τὴ φορεσιά του,
Ὁ Δόξα τὸ στεφάνι της,
Κ' ὁ Ὀυρανὸς τὸ φῶς του.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΦΟΚΕΦΑΛΟΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ δένδρον τοῦ Ἀρχιλήτου Γρανιά (Κ. Δ. Καπράλος)
— Εἰς τὴν αὐρανὴν ποίησις (Α. Ρ. Καφοκέφαλος) — Ὁ νεκρο-
βάπτιστος διήγημα (Γ. Α. Βαλαβάνης) — Ἐμμελίνα, συνέχ.
(Γ. Μίνσης) — Ὁ ὄργανοπαίκτης μεταφρ. (Γυλλίππος) —
Ἥθελα νὰ σὲ φιλήσω ποίησις (Ἐπαμεινώνδας Ἄννινος)
— Ἐπίγραμμα εἰς τὴν λύρα τοῦ Σολωμοῦ (Α. Καφοκέφα-
λος) — Χειρόγραφον (Σ. Δε Βιάζης)